

CAJA CAZEMIER

Harde handen

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

1

‘Kai – kai – kai – kai!’

Het hoge janken klinkt dwars door de muren van hun appartement heen. Moxie was net aan haar huiswerk begonnen, maar springt nu geschrokken op van haar bed.

‘Wapper! Kom maar!’ roept ze.

Bezorgd loopt ze de gang op, waar het wit-wollige hondje al naar haar toe trippelt. Bij haar is hij veilig, Wapper weet dat ze hem lieve woordjes zal toefluisteren en hem zachtjes zal aaien. De hond kruipt tegen haar aan en Moxie kijkt naar zijn lieve snoet met de zacht-bruine ogen.

‘Stomme papa!’ fluistert ze. Moxie brengt haar gezicht naar Wappers koppie en drukt er een kus op voor ze hem optilt. Wapper is een licht hondje, maar ze voelt zich schuldig dat ze niet heeft kunnen voorkomen dat haar vader hem weer een schop heeft verkocht, en dat doet er een paar kilo bovenop.

Ze werpt een snelle blik door de open kamerdeur naar haar vader, die met zijn iPad op de bank zit alsof er niets gebeurd is. Vervolgens neemt ze Wapper mee naar de keuken, waar zijn mand staat.

Zachtjes praat ze tegen de hond. ‘Arm beestje, doet het pijn? Je weet toch dat je bij hem uit de buurt moet blijven?’

Domme, domme Wapper, niet voor zijn voeten lopen, hè? En als je geaaid wilt worden, kom je bij mij. Arme, domme, lieve Wapper...'

Moxie laat haar handen over zijn rug en langs zijn flanken en poten glijden. Zo te zien is alles goed, Wapper kwispelt alweer. Moxie kijkt glimlachend naar de hond. Door het wit van zijn vacht zitten verschillende tinten bruin en de harige punten van zijn hangoren zijn bijna zwart. Als hij rent, wappert alles aan hem: z'n oren, z'n lange haren, z'n staart. O ja, en zijn tong. Hij rent altijd met z'n tong uit de bek.

'Wil je een koekje?' Ze komt overeind en doet een van de keukenkastjes open. Hm, de hondenkoekjes zijn op. En de zak hondenvoer is zo goed als leeg. Ze schudt wat brokjes in Wappers voerbak en kijkt toe hoe hij eet.

'Is het nodig die hond zomaar tussendoor eten te geven? Weet je wel hoeveel geld dat kost!' Moxie schrikt op van de stem van haar vader, die ineens achter haar staat. Ze verstijft en ziet vanuit haar ooghoeken hoe het hondje in elkaar duikt. Zonder op te kijken hoort ze dat haar vader de koelkastdeur opentrekt en met een klap dichtsmijt.

'De cola is op! Heb je geen boodschappen gedaan? Je weet dat je uit school eerst langs de supermarkt moet als ik vroege dienst heb.'

Nu kijkt Moxie wel op. 'Moest ik dat doen?'

'Ja, en dat weet je zelf ook wel.'

Sinds wanneer is dat de bedoeling? Dit heeft niemand tegen haar gezegd. 'Dat wist ik niet!' zegt ze.

'Je moeder is de rest van de dag aan het werk,' gaat haar vader verder. 'En wat denk je, ik heb de godganse dag op

mijn benen gestaan, dan wil ik de boel hier niet ook nog hoeven te regelen!

‘Maar mijn huiswerk...’

‘Dat doe je daarna maar. En ruim de troep in de keuken op. Er staat nog afwas van gisteren.’

Ik ben wel twaalf, hè, denkt ze. Moxie bijt op haar lip. Ze wil iets zeggen, maar weet dat het verstandiger is om te zwijgen. Ze zei het niets voor niets tegen Wapper: niet voor haar vaders voeten lopen. Hij wordt vaak zomaar ineens boos, een weerwoord is niet echt verstandig.

‘Mag ik je pinpas?’

Na even aarzelen drukt hij haar twee briefjes van tien in haar handen. ‘Nee, jij koopt altijd te veel. Je gaat cola en eten voor vanavond halen. En kijk of er genoeg brood is. Waar is je zusje?’

‘Daisy speelt bij Olivia.’

‘Oké. Als de keuken klaar is, kun je huiswerk maken.’

Moxie neemt Wapper mee, al mag hij de winkel niet in. Samen lopen ze over de galerij, twee trappen af, de hal door en naar buiten. Ze staan direct op het plein van het winkelcentrum. De supermarkt is recht tegenover hun flat. Waarom haar vader zelf geen boodschappen gaat doen, snapt ze niet. Drie stappen en je bent er. Maar ja, ze snapt wel meer niet van haar vader.

Brr, het is koud, ze had beter haar jas aan kunnen doen, al hoeft ze alleen maar het plein over te steken.

Ze maakt de riem vast. ‘Wacht hier, Wapper!’

Liever laat ze hun hond niet alleen achter, je weet nooit wat er met hem kan gebeuren, maar Wapper alleen thuislaten bij haar vader is op dit moment ook geen goed idee.

Haar vader werkt in ploegendiensten en is dus regelmatig thuis wanneer zij op school zit, en dan is Wapper ook met hem alleen. Daar voelt ze zich altijd een beetje angstig bij.

Het hondje gaat erbij liggen. Met een beetje geluk komen er kinderen langs die hem wat aandacht geven.

Binnen loopt Moxie aarzelend langs de schappen. Donderdag, dan werkt haar moeder de hele middag en avond tot sluitingstijd. Werkte ze maar hier, in deze supermarkt, dan kon ze overleggen.

Maar Daisy en zij zullen zelf eten klaar moeten maken. Er zijn een paar gerechten die ze kunnen koken en daarom gooit Moxie pasta, een potje pastasaus, gehakt en wat tomaten in haar kar. Plus twee flessen cola en een nieuwe zak hondenvoer. Welke zal ze nemen? Na even rekenen neemt ze de grote, die is voordeliger. Daarna gaat er een witbrood in de winkelwagen. Zou er melk genoeg zijn voor morgen? Voor de zekerheid pakt ze een liter. Geraspte kaas is er nog, weet ze. Uit haar hoofd telt ze de bedragen op. Mooi, ze kan ook nieuwe hondenkoekjes kopen.

Als ze weer buitenkomt, begroet Wapper haar met enthousiast gekwispel alsof ze uren weg is geweest.

Thuis begint haar vader onmiddellijk te mopperen als hij de boodschappen ziet.

‘Zo’n grote zak hondenbrokken? Van een duur merk ook nog! Die hond kost me bakken met geld! Ik kan jou niet eens om een boodschap sturen. Ik haal het voortaan zelf wel.’

‘Maar pap, je hebt me zelf geleerd om uit te rekenen welke aanbieding het goedkoopst is! En deze...’

‘Ik sloof me alleen maar voor jullie uit,’ onderbreekt hij

haar, ‘en jij kan niet eens een paar boodschappen doen.’ Hij schenkt zichzelf een cola in. ‘Maak je liever nuttig en ga de keuken opruimen.’ En met zijn glas cola verdwijnt hij naar de kamer.

Na de afwas – de vaatwasser is al een tijdje stuk – ruimt Moxie de keuken op en ten slotte haalt ze een doekje over het aanrecht. Vanuit zijn mand volgt Wapper al haar bewegingen.

‘Ja, klaar! Kom Wapper, we gaan een eindje lopen. Dat huiswerk komt daarna wel.’

Om het hoekje van de deur naar de woonkamer roept ze dat ze Wapper gaat uitlaten, maar er komt geen reactie. Ze pakt haar jas van de kapstok naast de spiegel en schrikt van haar sombere blik. Snel wendt ze zich af van haar spiegelbeeld.

Ze gaat met Wapper naar buiten en ze lopen de galerij op. Haar jack ritst ze tot bovenaan dicht, maar ze kikkert helemaal op van de zon die door de wolken breekt. Wapper heeft er ook zin in, hij rent meteen in de richting van het park.

Dat is een voordeel van waar ze nu wonen, het is dicht bij het stadspark. Maar al wonen ze hier nu ruim een half jaar, nog elke dag mist ze hun oude huis met de tuin en haar eigen slaapkamer. De flat is tijdelijk, volgens haar vader, maar ze merkt niet dat hij moeite doet om wat anders te zoeken. Ze hoort het hem nog zeggen toen ze er een keer naar vroeg: ‘Je hebt echt geen idee hoe het werkt, hè?! Denk je dat er zomaar overal huizen beschikbaar zijn?’

Nadat Wapper heeft gepoept, rent hij vrolijk het grasveld op voor zover de rollijn aan zijn halsband het toelaat, een

beetje trekkend met zijn pootje. Het lijkt alsof Wapper de trap van haar vader alweer vergeten is. Als zij zelf klappen krijgt, gaat dat meestal niet zo snel.

Moxie haalt een poepzakje tevoorschijn, raapt op wat Wapper heeft laten vallen en gooit het volle zakje in de kakbak aan de rand van het veld.

Hoe werkt het geheugen van een hond eigenlijk? Ze zal het eens googelen als ze thuiskomt.

Ze loopt verder, met Wapper voor zich uit of achter zich aan, net wat zijn aandacht trekt. Haar eigen blik laat ze ook over het park gaan. Er zijn al krokussen, wat mooi dat paars, haar lievelingskleur! Het lijkt of ze allemaal ineens in bloei staan, of was ze gisteren zo in gedachten dat ze ze niet heeft opgemerkt? Wapper moet maar niet dwars door die mooie bloemen lopen. ‘Wapper, kom maar! We gaan naar het veldje!’

Verderop is een stuk gras waar honden vrij mogen rennen. Blij draaft Wapper een rondje. Dan komt er een zwarte, langharige hond op hem af gelopen, die een stukje groter is. De honden blijven stilstaan en met zwiepende staarten besnuffelen ze elkaar, de grote zwarte en de kleine witte. Ze heeft hem eerder gezien, net als zijn baasje, een in het zwart geklede jongen. Hij heeft zijn muts over zijn voorhoofd getrokken en kijkt met zijn handen diep in zijn broekzakken vanaf het pad naar de twee honden. De meeste hondenbezitters die hier regelmatig lopen, kent ze wel.

Aarzelend loopt ze een stukje zijn kant uit.

‘Hey,’ zegt hij.

‘Hey,’ zegt Moxie. Ze doet nog een paar passen in zijn richting. Ze ziet twee donkere ogen en een zwarte krul

onder de muts uit komen. Hij is een paar jaar ouder, schat ze in.

De jongen knikt met zijn hoofd in de richting van de twee honden. 'Ze hebben een klik, geloof ik.'

Moxie glimlacht. Hoe gemakkelijk is het als je een hond bent: je loopt op elkaar af, je ruikt en snuffelt, je cirkelt een paar rondjes om elkaar en gaat spelen.

De zwarte hond heeft één witte poot en een witte bef, en net als Wapper van die hangende oren die achter hem aan lijken te vliegen bij elke beweging die hij maakt.

'Je hebt een leuke hond,' zegt ze. 'Hoe heet hij?'

'Tex.' En hij voegt eraan toe: 'En ik ben Tammo.'

'Moxie,' zegt Moxie.

'En hoe heet dat bolletje wol?'

Ze praten over de spelende honden en Tammo doet dat met zo veel enthousiasme dat Moxie het gewoon maar vraagt: 'Weet jij iets over het geheugen van honden?'

'Jawel, hoezo? Ben je bang dat Wapper de weg naar huis niet meer weet?'

Moxie lacht. 'Dat zal wel meevallen, maar ik vroeg me gewoon af hoe zijn geheugen werkt.'

'Honden onthouden dingen door de ervaring die ze ermee hebben. Wapper heeft fijne herinneringen aan jou of aan zijn voerbak en dus wordt hij blij als hij jou of zijn volle voerbak ziet. Honden leven in het nu en omdat ze hun riem herkennen of de weg naar het park, weten ze wat er volgt.'

'Spelen met Tex.'

'Precies, de volgende keer zal hij uitkijken naar Tex. En honden kunnen leren commando's op te volgen, dat heeft natuurlijk ook met geheugen te maken.'

‘Kan hij zich z’n puppytijd herinneren? Of wat er eerder vandaag gebeurde?’

Tammo schudt zijn hoofd. ‘Ik denk het niet. Maar zo precies weet ik het niet, hoor.’

Moxie denkt aan Wapper die vrolijk blaffend tegen haar opspringt als ze uit school komt, en juist schuw wegduikt als haar vader eraan komt.

Ze kletsen een tijdje en Moxie pakt haar telefoon om een paar foto’s van de spelende honden te maken.

‘Vast allemaal onscherp,’ zegt ze lachend. ‘Te veel beweging.’

‘Haha, nee, honden houden niet zo van poseren. Nou, ik moet ervandoor,’ zegt Tammo. ‘See you!’

Ze had verwacht dat hij al eerder door zou lopen. Leuke jongen! Maar zou hij niet zien dat ze nog maar een brugklasser is? Ze roept Wapper en zakt door haar knieën om hem te aaien.

‘Jij kijkt volgende keer vast uit naar Tex, en ik zal uitkijken naar zijn baasje,’ fluistert ze in zijn oor.